

A L'INSTRUCTOR DEL PROCEDIMENT SANCIONADOR INCOAT

En/Na XXXXX XXXXX XXXXX estudiant de la Universitat Autònoma de Barcelona, **membre de Claustre/Junta Facultat/ i membre de l'Assemblea de Facultat XXXX**, amb DNI _____, i amb domicili a efectes de notificacions al _____, davant dels instructors del present procediment sancionador compareix i com millor procedeixi en Dret, **DIU**:

Que havent-me estat notificat en data XX de juny del 2006 la incoació del present expedient sancionador, el qual conté el plec de càrrecs on s'imputa al recurrent la comissió la comissió d'una falta greu de manifestacions contràries a les institucions i una de manca de probitat, previstos als articles 5.a.1 i 5a.5 respectivament del Reglamento de Disciplina acadèmica, aprovat per Decret de 8 de setembre de 1954 del Govern franquista al qual s'acull i adhereix, jurídica i ideològicament, la present instrucció, sobre aquests extrems amb la legitimació que ens confereix l'article 35 apartat e) de la LRJPAC **MANIFESTA**:

QÜESTIÓ PRÈVIA PRIMERA.-NUL-LITAT DE PLE DRET DEL PRESENT PROCEDIMENT. CONCLUCIÓ DE LES GARANTIES ESENCIALS QUE REGEIXEN EL PRESENT EXPEDIENT SANCIONADOR.

Amb caràcter previ cal esmentar la nul-litat del procediment per conculcar les garanties essencials del procediment cal recordar els articles 35 apartat g) i i) de la LRJPAC:

G) A obtener información y orientación acerca de los requisitos jurídicos o técnicos que las disposiciones vigentes impongan a los proyectos, actuaciones o solicitudes que se propongan realizar.

l) A ser tratados con respeto y deferencia por las autoridades y funcionarios, que habrán de facilitarles el ejercicio de sus derechos y el cumplimiento de sus obligaciones.

Es evident que el peu de recursos que ha facilitat a l'administrat la present instrucció no s'ajusta a la legalitat ja que refereix literalment:

“Contra aquesta resolució d'incoació d'expedient disciplinari no procedeix la interposició de recurs administratiu, en tractar-se d'un acte de tràmit que no decideix sobre el fons de l'assumpte, ni determina la impossibilitat de continuar el procediment, ni produeix indefensió o perjudici irreparable als drets dels interessats, de conformitat amb l'article 107.1 de la Llei, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, modificada per la Llei 4/1999 de 13 de gener”

Aquest motiu “per se” ja és causa de nul-litat, i acredita notable mala fe per part de l'administració actuant, ja que un adequat peu de recursos és un element substancial de la notificació a efectes de l'article 58.2 de la LRJPAC i 89.3 de la LRJPAC, i per tant que aquest contingui omissions o manifestacions que no s'ajustin a la legalitat, tal com hem esmentat és causa de nul-litat. El motiu d'aquesta afirmació és l'evidència que no estem en un mer “acte de tràmit”, tal i com expressa la instrucció sinó de manera palmària davant la incoació de l'expedient sancionador de conformitat amb les paràmetres del dret administratiu sancionador la present instrucció ha formulat de

manera inequívoca un plec de càrrecs –art 135 de la LRJPAC i l'article 13 del RD 1398/1993, és a dir càrrec que s'imputen, instructor, tipificació que acull els fets objecte de sanció etc.-, i per tant correlativament a allò que expressa l'article 10.3 del Decret 278/1993 de 9 de novembre que regula la potestat sancionadora a l'àmbit. Si la instrucció es coherent amb allò que postula, i aquesta part entén que hauria de quedar vinculada en virtut del principi de la teoria dels actes propis si s'aplica el Reglament de 8 de setembre de 1954 segons l'article 14 **abans** d'incoar expedient sancionador s'hagués hagut de respectar tràmit d'audiència de manera preceptiva –tràmit d'audiència que també preveu, en aquest cas de manera discrecional- el Decret 278/1993 de la Generalitat:-

“(…) Tomará declaración al interesado, y se practicarán las pruebas necesarias para el esclarecimiento de los hechos imputados, **formulándose como consecuencia de las actuaciones, si hubiere lugar, el correspondiente pliego de cargos**”

És obvi per tant que no s'ha respectat l'iter procedimental correcte dins del procediment sancionador, i el procediment ha concorregut categòricament en causa de nul·litat, generant indefensió, amb l'agreujant que s'ha indicat un peu de recursos absolutament erroni a l'administrat intentant generar-li confusió.

QÜESTIÓ PRÈVIA SEGONA.- INDEFENSIÓ VULNERACIÓ DE L'ARTICLE 24 DE LA CONSTITUCIÓ PLENAMENT APLICABLE AL PRESENT PROCEDIMENT SANCIONADOR. MANCA D'ACCÉS A LA PROVA. VULNERACIÓ DE L'ARTICLE 35 a) i h), 37 i 135 de la LRJPAC AQUESTA PART NO TÉ EN EL SEU PODER EL DOCUMENT VIDEOGRÀFIC EMPRAT PER A REALITZAR LES IMPUTACIONS DEL PRESENT PLEC DE CÀRRECS.

Cumulativament a la consideració anterior, que aquesta part considera prou greu com per motivar l'arxiu del present procediment, i en el cas que la present instrucció conculcant les garanties bàsiques del procediment administratiu continuï, de conformitat amb l'article 35 de la LRJPAC apartat a) i h) i 37 i 135 de la LRJPAC i 9 del RD 772/1999 de 7 de maig no se'ns ha facilitat vista d'expedient ni còpia autèntica de la documentació obrant en el present expedient inclòs el document videogràfic emprat per a l'elaboració dels fets que se li imputen a qui subscriu. Amb la totalitat responsabilitat de l'òrgan instructor de continuar un procediment nul de ple dret, per aquests motius i els ja exposats en l'apartat anterior sol·licito se'ns doni trasllat per formular les oportunes al·legacions, amb el correlatiu lliurament de la totalitat de la documentació administrativa obrant a l'expedient.

QÜESTIÓ PREVIA TERCERA.-RECUSACIÓ DEL RECTOR DE LA UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA LLUIS FERRER I CAUBET I EL SECRETARI RAFAEL GRASA HERNÁNDEZ PER ANIMADVERSIÓ MANIFESTA CAP ALS MEMBRES DEL MOVIMENT ESTUDIANTIL DE LA UAB DEL QUE EL PRESENT ADMINISTRAT FORMA PART

Aquesta part sol·licita la recusació del rector de la UAB Lluís Ferrer i Caubet del present procediment, així com del Secretari General Rafael Grasa Hernández per haver evidenciat de manera ostensible i manifesta enemistat i hostilitat envers el moviment estudiantil de la Universitat Autònoma de Barcelona, tant pel que fa el que els que estan en òrgans de govern o organitzacions estudiantils com els membres de les assemblees, els quals s'han mostrat obertament crítics amb la seva gestió i amb la implementació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior. Entenem per tant que les persones que ocupen aquests dos càrrecs no garanteixen la concurrència dels principis essencials d'objectivitat i imparcialitat en el present procediment que

estableixen l'article 103 de la Constitució i l'article 3 de la LRJPAC, per la qual cosa sol·licitem la seva recusació en qualsevol fase del present procediment sancionador.

PRIMER.- DESVIACIÓ DE PODER I ABUS DE PODER PER PART DE L'EQUIP RECTORAL DE LA UNIVERSITAT AUTONOMA DE BARCELONA. CONCLUCACIÓ DELS ARTICLES 9.3 CE 103 DE LA CONSTITUCIÓ I DE L'ARTICLE 3 LRJPAC. CONCLUCACIÓ DELS ARTICLES 20 –LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ I MANIFESTACIÓ-, 23 CE- DRET A LA PARTICIPACIÓ POLÍTICA- I 27 CE REFERENT A L'AUTONOMIA UNIVERSITÀRIA I PRECEPTES CORRELATIUS DELS ESTATUTS DE LA UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA. APLICACIÓ DEL DRET PENAL “D'AUTOR”

Aquesta part manifesta que les autoritats acadèmiques de la Universitat Autònoma de Barcelona estan conculcant amb la incoació del present procediment sancionador determinats drets fonamentals consagrats a la Constitució, utilitzant la potestat sancionadora que té com a administració pública amb una finalitat absolutament diferent a la legalment escaient. Per aquesta part és evident que la incoació del present procediment sancionador no supera el control de legalitat al que qualsevol administració pública està sotmesa. La clara concurrència d'una sanció de caràcter col·lectiu, amb uns plecs de càrrecs idèntics i absolutament genèrics, i amb omissió palmària de les garanties bàsiques del procediment, i l'element comú de tots els expedientats que són membres d'assemblees, d'organitzacions d'estudiants o membres electes d'òrgans col·legiats, crítics amb la gestió de l'equip rectoral evidencien que l'única pretensió de la present instrucció és represaliar i coaccionar a qui subscriu perquè desisteixi de la seva legítima activitat política a la Universitat Autònoma de Barcelona, ja que **en aquest cas qui subscriu és xxxx xxxx**, ell/ella ha estat realitzant durant el present curs acadèmic nombrosos actes de protesta denunciant la greu situació econòmica de la Universitat Autònoma de Barcelona, la manca de finançament del sistema universitari públic, la legítima divergència respecte la legislació educativa en l'àmbit de l'ensenyament públic superior i de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior, amb dates com la convocatòria de manifestació del 6 de març del 2008, a tall d'exemple, i sempre des d'una perspectiva inequívocament crítica amb l'actual Equip de Govern, que ha donat resposta a aquestes manifestacions amb conductes que difícilment trobarien empar en la legislació vigent com l'ordre de la càrrega dels Mossos d'Esquadra en les instal·lacions de la Universitat Autònoma de Barcelona els dies 4 de març i 9 de juny, actuació administrativa carent absolutament d'una mínima ponderació dels criteris de pertinença i proporcionalitat que ha de regir en aquests casos l'actuació administrativa.

De conformitat amb la jurisprudència la desviació de poder –i en aquest cas abús de poder d'acord amb l'especial relació que uneix a l'estudiant amb la institució- ve definida per reiterada jurisprudència del Tribunal Suprem que ho defineix com una aplicació de les potestats de les administracions públiques amb total absència dels principis que han de regir l'esmentada actuació, així i a tall d'exemple la sentència del Tribunal Suprem d'11 de novembre de 1986:

“pues presupone la existencia de un acto ajustado a la legalidad intrínseca pero con vicio de nulidad por no responder en su motivación interna al sentido teleológico de la actividad administrativa orientada a la promoción del interés público y sujeta no a sólo ineludibles imperativos de moralidad, sino de habilitación legal lo que implica que quien alega que un órgano administrativo se apartó del cauce jurídico, ético o moral, que está obligado a seguir, debe demostrar la intencionalidad torcida o desviada del

mismo, no siendo suficientes conjeturas o sospechas, al ser necesaria una prueba si no plena, sí suficiente para crear en el Tribunal una razonada convicción sobre que el fin perseguido por los actos impugnados se aparta del interés público (Sentencia del Tribunal Supremo de 31 marzo 1987 [[RJ 19872117](#)]).”

En aquest cas és evident que, tal i com exposarem seguidament i evidenciaré, que hi ha una clara intenció per part de l'equip rectoral de la UAB per desincentivar l'activitat política al estar inferit en el present procediment sancionador i la pròpia norma que l'empara, el que la doctrina i la jurisprudència anomena dret penal d'autor al concorre la totalitat de les sancions sobre un determinat col·lectiu, com és el moviment estudiantil antagònic amb l'actual línia de gestió de l'equip rectoral, amb total absència dels principis d'individualització i amb plecs de càrrecs absolutament estandaritzats.

És evident que la present instrucció s'està apartat dels principis rectors de la pròpia Universitat Autònoma de Barcelona, que estableix en el seu article 3.4 que garanteix la llibertat d'expressió i els articles 149 apartats i) i k) dels mateixos estatuts, ja que molts dels expedientats, inclòs el que subscriu són membres d'assemblees o òrgans de govern. Aquests preceptes no deixen de ser una translació a l'àmbit concret de la Universitat Autònoma de Barcelona del que reconeix l'article 37 de la Llei 1/2003 d'Universitats catalanes , o la pròpia Constitució Espanyola a l'article 20 –llibertat d'expressió- 23.1 CE, en tant que molts dels expedientats són membres d'òrgans electes d'una administració pública, i del propi article 27 CE, autonomia universitària, entenent com un àmbit d'autoorganització on els seus membres han de tenir garantits els drets que la pròpia institució garanteix als membres de la comunitat universitària, i el que és més greu ha vulnerat els principis rectors que en general presideixen l'actuació de les administracions públiques 9.1 CE-principi de legalitat-, 9.3 CE-interdicció de l'arbitrarietat dels poders públics- i els ja coneguts 103 de la CE i 3 de la LRJPAC.

En el cas que ens ocupa aquesta desviació de poder queda refermada pel fet que en data 30 de maig la recurrent va impugnar la junta de facultat de data 29 de maig del 2008 al mancar els requisits mínims de formalitat per a ser convocada, evidenciant-se el tarannà espuri del present procediment sancionador.

SEGON.-ABSÈNCIA DE LES GARANTIES ESENCIALS DEL DRET EN EL PRESENT PROCEDIMENT SANCIONADOR. PRINCIPI D'INDIVIDUALITZACIÓ DE LES SANCIONS, ABSÈNCIA DE MOTIVACIÓ,PRINCIPI DE LEGALITAT I TIPICITAT I DE LEX CERTA, PRESUMPCIÓ D'INNOCÈNCIA I PROPORCIONALITAT. CONCURRENCIA ANALÒGICA DE LES GARANTIES BÀSIQUES DEL DRET PENAL AL PRESENT PROCEDIMENT EN VIRTUT DE REITERADA DOCTRINA DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL I EL TRIBUNAL SUPREM, I SUBSIDIARIAMENT PER LA DISPOSICIÓ ADICIONAL 4 DEL PROPI REGLAMENT DE DISCIPLINA ACADÈMICA DE 8 DE SETEMBRE DE 1954

En connexió amb l'apartat anterior, és evident que els esmentats ànims espuris es pal·lesen en primer lloc en una conculcació dels principis més elementals del dret administratiu sancionador que convergeixen d'acord amb la jurisprudència del TS i del TC amb els del dret penal, i si l'administració és coherent amb si mateixa aquest principi ve reconegut en el mateix la Disposició Adicional 4° de Reglament de 8 de setembre de 1954 fa al·lusió expressa a aquest extrem. En primer lloc si ens atenem al plec de càrrecs –que és un inequívoc plec de càrrecs, tot i que l'administració instructora no ho reconegui en el seu peu de recursos. En primer lloc és evident que es vulnera el principi de presumpció d'innocència de l'article 137 de la LRJPAC i el de individualització de les sancions de l'article 25 CE, acostant-se al dret penal d'autor,

aplicant-se tal com hem dit a un col·lectiu polític que és el moviment estudiantil de la UAB, i conculcant l'article 54 de la LRJPAC, optant per una sort de resolucions col·lectives i estandarditzades en dos o tres tipus de resolucions fixes i idèntiques- que es poden dividir en fets associats al Consell de Govern de 18 d'abril de 2008, a la Junta de Facultat de Lletres no ponderen una relació circumstanciada i individualitzada amb l'objecte de ponderar la responsabilitat individual de cada un dels expedientats, extrem que vulnera de conformitat amb reiterada jurisprudència, com la sentència del Tribunal Superior de Justícia del País Basc sentència de 21 de març del 2003:

“ (...)Así planteado el debate, es de ver que el primer motivo de impugnación lo articula el recurrente sobre la afirmación de que la resolución sancionadora es nula al haber sido dictada con vulneración del principio de personalidad, toda vez que la sanción se le impone a él directamente, que es persona distinta de la Sociedad explotadora de la actividad, omitiéndose por la Administración la circunstancia de que las alegaciones efectuadas en el procedimiento sancionador han sido realizadas por él, pero no a título personal, sino actuando en nombre y representación de la entidad mercantil Gul Internacional, SL que es la explotadora de la Estación de Servicio, del Área de lavado y del Aparcamiento de Camiones.

A este fin, se ha de recordar que, como es sabido, el ejercicio de las potestades sancionadoras que se confían a las Administraciones públicas se encuentran acotadas con la finalidad de preservar y tutelar los intereses generales persiguiendo su conformidad a los principios constitucionales establecidos en el artículo 103 de la [Constitución \(RCL 1978, 2836\)](#) , de forma que la garantía de respeto a esos principios comporta que la Administración al actuar sus potestades represivas ha de hacerlo con sujeción estricta a la Ley con respeto a los principios y las garantías propias del derecho sancionador que consagra el artículo 25 de la Constitución, tales como el de legalidad, tipicidad de las infracciones y las sanciones, responsabilidad, culpabilidad y proporcionalidad.

De acuerdo con el principio de personalidad de la pena o sanción que deriva del artículo 25 de la Constitución y que, aun cuando es propio del derecho penal, **también es exigible en el ámbito sancionador administrativo, el responsable sólo responderá de las infracciones en la medida en que pueda imputársele y reprochársele jurídicamente la autoría o participación en la misma, según tiene manifestado el Tribunal Constitucional, entre otras, en SSTC 246/91 (RTC 1991, 246) , 146/94, de 12 de Mayo (RTC 1994, 146) y 36/2000, de 14 de Febrero (RTC 2000, 36) ; de forma que la responsabilidad en cuanto tal no puede, en principio, extenderse al ámbito de las sanciones derivadas de una infracción en la que el responsable no haya tenido ninguna participación, en tal sentido se muestran las SSTC 18/1981 (RTC 1981, 18) , 76/1990 (RTC 1990, 76) , 50/1995 (RTC 1995, 50) , entre otras muchas.**

En suma, que la Administración a la hora de ejercer sus potestades de policía y sancionadoras ha de observar los principios y garantías propias del derecho sancionador, y de modo destacado, la prueba de la culpabilidad del imputado como requisito integrante del propio presupuesto de hecho de la responsabilidad y, a su vez, conformador de la culpabilidad que ha de concurrir para hacer posible la exigencia de la sanción.”

Aquesta part seguidament, qüestiona la pròpia validesa del Reglament de Disciplina acadèmica de 8 de setembre de 1954, l'actual doxologia jurídica és clarament crítica amb la concurrència d'aquest precepte i en qüestiona severament la seva validesa com a instrument legal vàlid per imposar sancions en no complir preceptes essencials

com el de reserva de Llei, tot i que matisat per la jurisprudència o el de tipicitat per l'amplitud i vaguetat dels seus preceptes així C.CHINCHILLA (REDA núm 64 1989) qualifica la norma de: "vetusta" o JUAN PEMÁN GAVÍN (REDA núm 135 1994) :

."Esta modificación sustancial del contexto jurídico hace que la aplicación el la actualidad del RDA aparezca salpicada de abundantes problemas e incertidumbres: no són pocos, en efecto, los preceptos incluidos en el mismo que hay que entender derogados total o parcialmente, o que deben ser objeto de una reinterpretación, otros que deben completarse con lo dispuesto en las normas posteriores"

En aquest cas ens trobem que a aquesta part **una FALTA de manifestacions contràries a les institucions.**

Són consideracions profundament relatives i subjectives, al igual que les manifestacions contràries a les institucions, pensades en una època de clara repressió política que no permeten anticipar les conductes sancionables conculcant el principi de tipicitat -129 i 131 LRJPAC i 25 CE- i el de *lex certa*, així el propi TC en la seva sentència 116/1993 de 29 de marzo del 1993:

"(...) La imperiosa exigencia de predeterminación normativa de las conductas ilícitas, y de las sanciones correspondientes de manera que la norma punitiva aplicable permita predecir con suficiente grado de certeza las conductas que constituyen infracción, y el tipo y grado de sanción del que pueda hacerse merecedor quien la cometa "

Aprofundint aquesta línia amb caràcter previ la sentència del TC 117/1981 de 8 d'abril que afirma:

"(...) es claro que después de la entrada en vigor de la Constitución, no resulta admisible imponer sanciones al amparo de normas preconstitucionales que no tipifiquen con el grado de certeza y concreción constitucionalmente exigible las conductas infractoras"

És evident que entre el moviment estudiantil existeix la consciència de la clara lícitud de manifestar-se políticament dins de les instal·lacions de la pròpia Universitat Autònoma, actitud que tradicionalment la pròpia institució havia respectat com una característica inherent a la idiosincràsia del moviment estudiantil de la universitat, per la qual cosa si, difícilment es pot configurar l'element objectiu del tipus, l'element dolos o subjectiu és absolutament inexistent amb la qual cosa, no pot concórrer el principi de responsabilitat que estableix l'article 130 de la LRJPAC i per tant determina la improcedència de la imposició de les sancions.

**TERCER.-DEROGACIÓ DEL REGLAMENT DE DISCIPLINA
IMPROCEDENCIA DE L'APLICACIÓ DEL REGLAMENT DE 1954 PER VULNERACIÓ
DE LA DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA TERCERA DE LA CONSTITUCIÓ I PER
L'ABSÈNCIA MÍNIMES DE LES GARANTIES DEL PROCEDIMENT ADMINISTRATIU.
SUBSIDIARIAMENT A LA CONSIDERACIÓ ANTERIOR MANCA DE VIGÈNCIA A
L'ÀMBIT DE LA UAB. INAPLICACIÓ MANCA D'HABILITACIÓ LEGAL DEL RECTOR
DE LA UAB PER IMPOSAR SANCIONS.**

Aquesta part entén que no hi ha habilitació legal per part de la present instrucció per incoar el present procediment sancionador, ni del rector per imposar sancions. És evident que l'aplicació del Reglament de Disciplina acadèmica de 8 de setembre de 1954 no compleix amb el principi de reserva de Llei que estableix l'article 25 de la CE i

l'article 127 de la LRJPAC, entre reiterada jurisprudència que aquesta part cita la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Extremadura de 13 de abril de 1998:

“ (...)ante esa concreta imprevisión del legislador no puede olvidarse que nos encontramos en el ámbito del Derecho Administrativo Sancionador que, sabido es, participa, con ciertos matices, de los mismos principios que el Derecho Penal, por ser ambos una manifestación del «ius puniendi» del Estado, como ha venido reiterando la Jurisprudencia del Tribunal Constitucional y del Tribunal Supremo. Consecuencia de esa exigencia es el principio de tipicidad y legalidad de las sanciones, reconocidos en el artículo 25 de la Constitución ([RCL 1978\2836](#) y ApNDL 2875), cuyo alcance, en palabras de la Sentencia del Tribunal Supremo de 29 abril 1991 ([RJ 1991\3526](#)), «se extiende al Ordenamiento Administrativo Sancionador comprendiendo una doble garantía, la primera de orden material y alcance absoluto ..., refleja la especial trascendencia del principio de seguridad jurídica ... y se traduce en la imperiosa exigencia de predeterminación normativa de las conductas ilícitas y de las sanciones correspondientes; la segunda, de carácter formal, se refiere al rango necesario de las normas tipificadoras de aquellas conductas y reguladora de estas sanciones, por cuanto el término legislación vigente contenido en dicho artículo 25.1.º es expresivo de una reserva de Ley en materia sancionadora» (también SSTs 19 y 20 diciembre 1990 [[RJ 1991\624](#) y [RJ 1990\9640](#)], 29 abril 1991 [[RJ 1991\3526](#)], entre otras muchas sobre la materia). Estas exigencias han sido recogidas, como no podía ser de otra forma, en la primera regulación general de la potestad sancionadora que a nuestro Ordenamiento Jurídico incorpora la Ley de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común ([RCL 1992\2512](#) , 2775 y [RCL\1993\246](#)), “

Aquesta exigència es fa més palesa encara quan ofereix una limitació tan estricta pels drets de l'administrat, i amb les nombroses llacunes jurídiques que en l'apartat anterior ja hem analitzat. Una nombrosa part de la *communio opinio iuris* enten que l'esmentat reglament està formalment derogat per la Disposició derogatòria tercera de la Constitució, sens perjudici d'aquesta consideració la jurisprudència ha qüestionat i ha derogat multitud dels preceptes del Reglament de Disciplina acadèmica –a tall d'exemple les sentències del Tribunal Suprem de 9 de setembre de 1988 i la d'11 d'abril de 1989 que refereixen a tall d'exemple la sanció a perpetuïtat que entra amb clar conflicte amb l'article 131 de la LRJPC, el principi de proporcionalitat- respecte sancions tipificades, derogacions múltiples que alteren la coherència i sistemàtica interna de la norma amb multitud de preceptes absolutament incoherents i que evidentment no troben acolliment en un ordenament legal mínimament garantista com el de l'Estat espanyol, com és la sanció a perpetuïtat

Subsidiàriament, a les consideracions anteriors en virtut de l'article 2.2 del Codi Civil de norma posterior deroga anterior i en relació al principi d'especialització, resta derogat en l'àmbit de la UAB l'esmentat Reglament disciplinari ja que l'article 46.2 de la LOU 6/2001 refereix:

2. Los Estatutos y normas de organización y funcionamiento desarrollarán los derechos y los deberes de los estudiantes, así como los mecanismos para su garantía.

En aquest cas en virtut d'aquest precepte i l'article 27 de la CE, la pròpia Universitat Autònoma a manifestat expressament en els seus estatuts que vol expressament que el Reglament de Disciplina Acadèmica de 8 de setembre de 1954 deixi d'aplicar-se, tal i com s'evidencià a l'article 151 dels Estatuts:

El Claustre aprovarà una proposta de reglament de règim disciplinari dels estudiants de la Universitat Autònoma de Barcelona, que elevarà al Consell de Govern per a la

seva ratificació. El reglament ha de garantir els principis de presumpció d'innocència, d'audiència i de defensa, d'acord amb la legislació vigent. Amb caràcter previ a la ratificació, el Consell de Govern ha d'escoltar la representació dels estudiants i el síndic de greuges.

És evident que aquest precepte deroga el Reglament de Disciplina acadèmica de 1954, i manifesta la institució que únicament vol que s'apliqui un reglament disciplinari democràtic aprovat per l'òrgan plenari de la institució: El Claustre. No obstant de manera subsidiària a les consideracions anteriors és evident que l'equip rectoral paradoxalment utilitzarà el mateix reglament amb el que molts d'ells podrien –o van ser represaliats- sent una opció discrecional, i no *ex lege*, ja que amb el propòsit d'arribar a una entesa podria haver optat per la figura present a l'article 167.1g dels Estatus de un arbitratge al *obdusman* de la institució, i no recolzar-se en un reglament aprovat durant el franquisme amb unes finalitats perillosament concurrents amb les de la present instrucció.

Procedeix per tant la nul·litat de la present incoació del procediment sancionador, i l'arxiu del present expedient sancionador en virtut dels articles 62.1.a i g i 62.2 en relació amb l'article 9.1 9.3, 14,20, 23.1,24,25 27, i 103 de la Constitució i els articles 3,35,37, 54,58.2, 89.3 i 131 a 137 de la LRJPAC, el 46.2 de la LOU 6/2001, el 37 de la Llei 1/2003, el 3.4,149 i 151 dels Estatuts de la Universitat Autònoma de Barcelona entre d'altres preceptes.

Per tot això

SOL·LICITO A L' INSTRUCTOR DEL PROCEDIMENT SANCIONADOR, que es tingui per presentat aquest escrit, que es serveixi admetre'l i es tinguin per realitzades les presents MANIFESTACIONS a l'empar de l'article 35 e) de la LRJPAC contra la incoació del present procediment sancionador, i en la seva virtut, es declari la nul·litat de ple dret del mateix.

Subsidiàriament en el cas que no es procedeixi a la nul·litat del present procediment aquesta part MANIFESTA:

ALTRESSÍ PRIMER.-DEMANO LA PRESENCIA DEL SÍNDIC DE GREUGES DE LA UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA EN LA FASE D'AUDIÈNCIA SI AQUESTA S'ACABA DONANT.

ALTRESSÍ SEGON.-MANIFESTO LA VOLUNTAT DE SER ASSISTIT PER ADVOCAT DESIGNAT PER MI MATEIX DURANT LA FASE D'AUDIÈNCIA SI S'ACABA PRODUINT EN EL PRESENT PROCEDIMENT

ALTRESSÍ TERCER.- DE CONFORMITAT AMB ELS PRECEPTES CORRESPONENTS DE LA LLEI 11/2007 DE 22 DE JUNY SOLICITO QUE L'AUDIÈNCIA SIGUI GRAVADA.

ALTRESSÍ QUART.-DE CONFORMITAT AMB EL QUE JA HE MANIFESTAT EN EL PRESENT EXPEDIENT SOL·LICITO QUE SE'M LLIURI CÒPIA AUTÈNTICA DEL CONTINGUT DEL PRESENT EXPEDIENT SANCIONADOR INCLÒS EL DOCUMENT VIDEOGRÀFIC

SOLICITO A LA PRESENT INSTRUCCIÓ, que es tingui per realitzades les anteriors manifestacions als efectes oportuns i el present òrgan instructor procedeixi de conformitat.

A Barcelona a 28 de juny del 2008